

Simon si je nadel čarovniško ogrinjalo. Spet je bil v skrivni deželi, ki je pripadala le njemu. Rožnat pujssek je pritekel k njemu in nesrečno zmajeval z glavo.

“Doletela nas je velika nesreča!” je potožil. “Oh, ti žalost in gorje!”

“Kaj se je zgodilo, pujssek?” je vprašal Simon.

“Nisem pujssek, temveč pikapolonica,” je povedal pujssek. “Spremenili so me v pujsa! K nam je na metli priletela čarovnica in zdaj njenim čarovnijam ni ne konca ne kraja!”

To je Simona ujezilo. V njegovi čarobni deželi čaravnice niso imele pravice izvajati svojih čarovniških trikov, ker je tu lahko čarala le ena oseba, in to je bil on. Toda po drugi strani je bil deček zadovoljen, saj se je obljubljalo razburljivo tekmovanje s staro veščo.

“Takoj pojdiva k čarovnici, ji bom že pokazal!” je rekel Simon. “Povej mi, kam!”

“Ali se bom spremenil nazaj v pikapolonico?” je zastokal pujssek. “Niti najmanj me ne mika biti pujs, saj ne morem leteti in mi hrbta ne krasijo čudovite pike.”

Simon je pujsku obljubil, da ga bo spremenil nazaj v pikapolonico takoj, ko bo tekmovanje s čarovnico končano. Skupaj sta se odpravila na pot in Simon je naletel še na kopico živali, ki jih je začarala zlobna čarovnica. Pse je spremenila v mačke, konje v krave, volkove v osle in medvede v podgane. Vsi so bili zelo jezni, čarovnico so obkladali z različnimi imeni, prosili Simona za pomoč in se vlekli za kožo, v kateri so se znašli, ter jo tako poskušali sleči.

“To ti ne bo pomagalo,” je Simon rekel nekemu volku, ki je moral zaradi čarovnice tavati naokrog kot osel in se je z zobmi vlekel za rep. “Oslovske kože ti ne bo uspelo sleči. Potrpi malo, spremenil te bom nazaj v volka, obljubim.”

“Bi prosil,” je vzdihnil volk. “Ko se ozrem čez ramo in zagledam oslovsko zadnjo plat, se mi začnejo cediti sline in si rečem: ‘Oh, tamle je osel! Pohrustal ga bom!’ Šele potem se spomnim, da je tista zadnjica moja! Dobri čarovnik, hitro me spremeni nazaj v volka!”

“Najprej moram obračunati s staro coprnico,” je strogo pribil Simon, kot se spodobi za dostojanstvenega čarovnika, in se poslovil od volka, ki je bil zdaj osel. Ugotovil je, da je že precej blizu čarovničinega domovanja, saj je bilo začaranih živali vse več, poleg tega je izza grma prilomastil celo neki dedek, ki je začel divje revskati. Simon je spoznal, da to v resnici ni dedek, temveč začarani

pes. Obšla ga je groza, toda že v naslednjem trenutku se je spet počutil kot mogočni čarovnik, ki se požvižga na bevskajočega dedka. Na glavo mu je pričaral nagobčnik in odšel naprej. In glej – zdaj je zagledal čarovnico! Stara coprnicca je metlo prislonila ob brezo in čarala s tolikšno hitrostjo, da so se ji na čelu nabrale znojne kapljice. Uboge živali so v silnem strahu tulile in cvilile, toda čarovnica se ni usmilila nobene, vse je začarala.

“Kaj počneš, coprnicca stara?” je pogumno zaklical Simon. “To je moj gozd in nikomur ne dovolim, da bi v njem povzročal težave.”

“In kako mi boš to preprečil?” je ošabno vprašala čarovnica. “Raje drži jezik za zobmi, sicer te bom začarala v krtačo za čevlje!”

A Simona ni bilo strah njenih groženj. Zavedal se je, da ga nihče ne more začarati, saj je vendar on sam mogočni čarovnik. Zato se je starkinim besedam le posmehnil in rekel:

“Ker še vedno nočeš opustiti svojih zlobnih dejanj, bom za kazen začaral tebe. Postani zebra!”

In res je čarovnica kmalu postala zebra, toda še vedno je imela moč, zato ni odnehala in je zahrzala:

“Lahko sem tudi zebra, vseeno mi je! Nikoli ne bom nehala čarati!”

Da bi potrdila svoje besede, je nedolžnega zajčka spremenila v slona, ki je žalostno tuleč odskakljal v grmovje, da so hreščala tla.

Simon je namrščil obrvi in začel čarovnico spremenjati v najrazličnejše stvari: zebro je spremenil v miš, miš v kravo, kravo v nosoroga. Toda na čarovnico te

spremembe niso vplivale; še naprej je izvajala svoje trike. Simon je coprnicco spremenil tudi v ovco, toda pri tem je gotovo prišlo do manjše nepravilnosti, saj se je namesto ovčke z belo volno, ki jo je imel v mislih, na jasi nenadoma znašel gospod Ovca in zarohnel:

“Zakaj je hodnik tako umazan?”

“Bolje bo, da je čarovnica,” je prestrašeno sklenil Simon in spremenil gospoda Ovco nazaj v čarovnico. Ta se je zarežala in zaklicala:

“Ne boš me premagal! Spreminjaj me, kolikor te je volja, jaz bom čarala naprej, dokler bom lahko spravila iz sebe čarobne besede.”

Simon je bil povsem zbegan, toda ob zadnjih čarovničinih besedah se mu je utrnila dobra zamisel. Čarovnico mora spremeniti v nekaj, kar ne govori. Na primer v kosem prahu ali v smrekov storž ... Pa naj potem še poskuša čarati!

Simon je zamahnil z rokami in že se je čarovnica spremenila v majhno gobo štorovko.

“Um-um-puk,” je zamrmrala čarovnica, saj ni imela ust, zato njene besede niso bile razumljive.

Hotela je reči:

“Konj! Takoj se spremeni v muho!” Toda namesto tega je zamrmrala le: “On, ho, ho!”

Konj je zaničljivo zarezgetal in rekel:

“Ničesar ne razumem!” Tako se ni spremenil.

Čarovnico je zgrabila panika, poskušala je začarati še koga drugega.

“Polž! Spremeni se v žabo!” je hotela zaklicati čarovnica, a zaslišalo se je le: “Ol, bo!”

“Nič ne razumem, šefinja!” je odvrnil polž in se odplazil naprej.

Čarovnica je pihala in puhala, toda nobene živali ni mogla začarati, saj nihče ni razumel, kaj skuša goba povedati. Tako ji ni preostalo drugega, kot da molči in neha coprati.

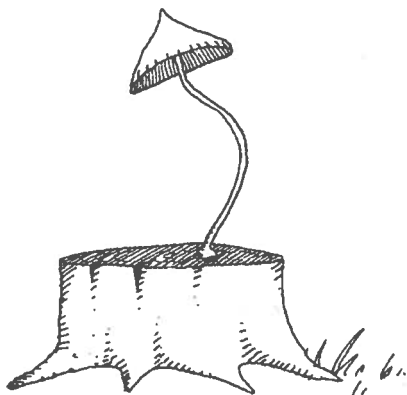
Živali so vzdikale od veselja in neka veверica je tolkla po gobi, kot bi bila boben.

“Hej, veверica!” ji je zaklical Simon. “Gobo si lahko odneseš v svoje gnezdo.”

“Jaz nisem veверica, temveč tiger!” je užaljeno odgovorila veверica na štoru, ko je k njej prilomastila žirafa in zastokala:

“Jaz sem v resnici veверica, toda ne morem več v svoje gnezdo, ker imam predolg vrat.”

“Oprostite, pozabil sem, da je zaradi čarovnice tu vse obrnjeno na glavo,” se je opravičil Simon. Veliko časa je porabil, preden so živali spet dobile svoje nekdanje podobe: pujsek je postal pikapolonica, dedek je postal pes, žirafa pa veверica. Le goba je ostala goba.

Ko je Sara prišla iz šole, je v poštnem nabiralniku Kopalila lepo, pisano stvar. Pohitela je domov, vzela ključ od poštnega nabiralnika in – kot je predvidevala – iz njega vzela nov prodajni katalog.

Zadovoljna je bila, da ga je prav ona prva našla. Oče je takšne kataloge po navadi vrgel naravnost v koš za smeti, niti domov jih ni prinesel. To je bila škoda, saj so bili Sari barvni katalogi zelo všeč. V njih so bile obleke in prekrasne zavese, igrače in športna oblačila, pa servisi in posteljnina z mucki, kužki in srnicami. Sara je katalog vtaknila pod pazduho in poletela v deželo oblakov. Zavedala se je, da tudi balerine, Luna in Sonce radi prelistavajo kataloge.

In res so bili prebivalci dežele oblakov presrečni. Balerine so poskakovale okoli Sare in razburjeno čebljale, Sonce si je nataknilo očala, Luna pa celo dvoje očal, saj je sijala ponoči, ko je bila zunaj tema.

“Kaj je danes novega?” je vprašalo Sonce in nato takoj zavzdihnilo:

“Smučarski kombinezon! Prav takšnega sem si vedno želelo.”

“Ali nisi nekoliko preveč okroglo, da bi nosilo kombinezon?” je zajedljivo vprašala Luna.